

anderledes end jeg, bette. har han vist blandt Andet ved den berømte Proclamation, som den ærebe Minister med saa stor Veltalenhed udsæbte efter sin Campagne; men jeg vil ikke engang blive staaende ved Rolf Kræke — var det ikke en Skæbne for os, da Lykken var os saa god at lade den tappre Tegethoffs Skib komme ibrænd ved en Tilfældighed, at vi ganske forunderligt endte Affairen, forinden vi vare blevne standsede, og saaledes ikke fik noget Udbytte af den hele Kamp; dette var ogsaa en Skuffelse til de andre. Havde den ærebe Minister f. Ex. fra sin egen Campagne kunnet fortælle os, — hvad der i sin Tid var en dagligdags Historie i den tappre engelske Marine — om Udfærdinger af fjendtlige Skibe fra Havne, ja, saa var det en anden Sag; men jeg troer ikke, at den ærebe Minister kan vise os et eneste Forsøg i denne Retning. Jeg mener, at det i et Dieblit, hvor man skal afgjøre det Spørgsmaal, om man, som hidtil, tør og bør betragte Marinen som et Hovedvaaben, til hvilket man skal affee af Landets svækkede Evner saa store Beløb som dem, der her fordrer, ganske vist er tilladeligt at røbe en Følelse af, at man ikke længer har den Tillid til det Vaaben, vi kalde Marinen, som især i en tidligere Tid har været tilstede hos Mange, og det er dette, jeg har gjort.

Bille: Det forekommer mig at være en høist ubillig Opfattelse af det hele Spørgsmaal, naar man som den ærebe sidste Taler kun mindes Helgoland for at tale om, hvad der kan have været mindre helbigt ved den Leilighed, og naar man omtaler den kjælle Tegethoff, hvis Laurbær jeg tilvisse ikke skal forminde, men tier stille med, at dette Slag ved Helgoland i det Hele er et saadant, som i alle Henseender er stiftet til at vise, at der i den danske Marine baade lever Kræfter og lever en Stand, som er rede og istand til at udrette noget Gavnligt til Fordeel for vort Land. Det er imidlertid ikke det Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at berøre. Det forekommer mig i det Hele, at denne Debat staaer fare for at komme noget vel langt ned til en Detail, som ikke er stiftet til at klare for os det Spørgsmaal, hvorledes vort Forsvars-

væsen i det Hele skal ordnes. Men der faldt fra den ærebe Minister nogle Uttringer, som jeg troer det rigtigt strax at komme ind paa, fordi de efter min Overbeviisning hvile paa en feilagtig Opfattelse af Forholdene, som det ikke er gavnligt at lade staae hen uberigtiget. Den ærebe Minister har optaget en Uttring, der faldt forleden fra det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), og han optog den ikke alene paa sine egne Begue, men i Regjeringens Navn, idet han nemlig sagde os, at, naar der var Spørgsmaal om en Sammensmeltning af de to Ministerier under een Ledelse, saa maatte „Regjeringen“ erklære, at dette Spørgsmaal vedrørte et kongeligt Prærogativ, hvilket man altsaa maatte forbeholde den allerhøieste Resolution, og som man ikke kunde tillade Rigsdagen at ubtale noget Dnsse eller nogen Billie om. Jeg udbres nu lidt over at høre en saadan Udtalelse komme fra den høitærebe Marineminister; thi oprigtig talt, en Afgjørelse af den Betydning burde rettest komme til os fra selve Regjeringens Leder; jeg vilde derfor have fundet det rigtigere, naar en saadan Erklæring skulde afgives, at det saa havde været Conseilspræsidenten, der gav den. Men jeg troer, at den hele Tanke om dette kongelige Prærogativ, der skulde gjøre det umuligt for os at discutere Dnsfeligheden af en Sammensmeltning af de to Ministerier, beroer paa en fuldstændig Feiltagelse. Der staaer i Grundlovens § 13: „Kongen udnævner og afflediger sine Ministre. Han bestemmer deres Antal i Forretningernes Fordeling mellem dem“, og det er da ganske sandt, at altsaa bene Function er henlagt til Kongen, ikke til ham og Rigsdagen i Forening; men naar man vil see hele det Affnit igjennem, i hvilket § 13 udgjør et enkelt Led, saa vil man finde, at der er en heel Mængde andre „kongelige Prærogativer“, hvis Bestaaelse og Art kan oplyse os noget om, hvorledes det forholder sig med det Prærogativ, som bestaaer i at udnævne Ministrene, bestemme deres Tal og fordele Forretningerne imellem dem. Hans Majestæt Kongen kan efter dette Affnit f. Ex. opløse Rigsdagen, han kan erklære Krig og slutte Fred, han kan udsætte Rigsdagens Møder, han kan fremsætte